

Do věčnosti

Texty na tento týden

Ž 80; 1Te 4,17; Zj 21,9–27; Iz 25,8; Zj 7,17; Zj 21,4; J 6,44

Základní verš

„Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobní, protože ho spatříme takového, jaký jest.“ (1J 3,2)

Co nám přinese budoucnost? Co nás čeká? Úvahy o budoucnosti mohou být znepokojující, či dokonce děsivé, ale také radostné a vzbuzující nadšení. Víme, že Ježíš je věrný a že jeho slova jsou pravdivá (Zj 3,14). Čekají nás bouřlivé a neklidné časy (Mt 24,21.22), ale Ježíš slíbil, že nás nikdy neopustí ani nezanechá (Žd 13,5). Udělá přesně to, co zaslíbil – vždy totiž plní své sliby (Žd 10,23). A navíc, „kdo vytrvá až do konce, bude spasen“ (Mt 24,13).

Bez ohledu na to, kolik dní je ještě před námi, měli bychom upírat svůj zrak na Ježíše. Hleďme na něho vytrvale. Ve světě, který se přetahuje o naši pozornost, to někdy vůbec není jednoduché. Buďme jako David, který řekl: „Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy“ (Ž 25,15).

Tento týden se soustředíme na zaslíbení nebe (Mt 5,12; Zj 22,12). Budeme mluvit nejen o tom, jaké asi nebe je, ale hlavně o tom, jak bude nádherné být konečně s tím, kdo nás stvořil, miloval nás až k smrti, vykoupil nás z našeho hříchu a brzy se pro nás vrátí. Do té doby musíme jen vytrvat ve víře.

Osnova lekce

Závěrečná lekce nám připomene konečný cíl naší duchovní cesty – věčný život v Boží blízkosti. Budeme uvažovat nad zaslíbeními o Kristově druhém příchodu a o nádheře nového domova, kde už nebude bolest ani smrt.

- Ž 80,15–20: Touha po konečné záchraně (neděle)
- 1Te 4,16.17: Naděje na vzkříšení a setkání s Kristem (pondělí)
- Zj 21,9–11: Nový Jeruzalém jako „nevěsta“ ozdobená pro Beránka (úterý)
- Zj 21,4; 7,16.17: Věčnost prožitá spolu s „Beránkem“ (středa)
- Mt 11,28–30: Ježíšovo pozvání pro každého z nás (čtvrtek)

ŽIVOT DNES

¹⁵Bože zástupů, navrať se, shlédni z nebe, popatř, ujmí se tě révy, ¹⁶kmene, který pravice tvá zasadila, letorostu, jež sis vypěstoval. ¹⁷Spálena je ohněm, porubána, zachmuřil jsi tvář a hynou.

¹⁸Nad mužem své pravice drž svoji ruku, nad synem člověka, letorostem, jež sis vypěstoval.

¹⁹Nikdy se tě nespustíme, zachovej nám život, ať můžeme vzývat tvoje jméno. ²⁰Hospodine, Bože zástupů, obnov nás, ukaž jasnou tvář a budeme zachráněni! (Ž 80,15–20)

Osobní studium

Když se rozhlédneme kolem sebe, vidíme, jak se svět chvěje, a slyšíme volání po ochraně. Znamení, o kterých nám Ježíš mluvil, se odehrávají před našima očima. Války a zvěsti o válkách, národy povstávající proti jiným národům, hladomor, mor, zemětřesení a pronásledování (Mt 24,6–11) – to vše se kolem nás děje. Dokonce se zdá, že s postupujícím časem se tato znamení zintenzivňují. Ano, žijeme ve vážných časech – v dobách, kdy potřebujeme, aby náš vztah s Bohem byl trvalý a pevný.

Apoštol Petr své čtenáře povzbuzuje: „Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotová k modlitbám“ (1Pt 4,7). Pokud to platilo kdysi, o to víc je to pravda i dnes. Je důležité posílit a upevnit osobní vztah s Bohem. A bez ohledu na to, kolik času zbývá do Kristova příchodu, náš individuální život je vždy krátký, ať žijeme jakkoli dlouho. „A nyní vy, kteří říkáte: ‚Dnes nebo zítra půjdeme do toho a toho města, zůstaneme tam rok, budeme obchodovat a vydělávat‘ – vy přece nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí!“ (Jk 4,13.14).

Pravdivost tohoto varování si velmi dobře uvědomujeme. Někteří z nás tady možná už za pár dní nebudou. To je součást smutné reality křehkého života v padlém světě. Je proto důležité upevňovat vztah s Bohem a vždy žít s vědomím, že naše budoucnost závisí na Bohu a jeho spásné milosti.

Žalm 80 přináší nádhernou modlitbu. Přečti si tuto kapitolu (zejména verše 2–4.15–20). Čti tento žalm v první osobě jednotného čísla (tedy místo „nás“ vlož slovo „mne“ a podobně). Žalm 80 vznikl dávno, na místě daleko od nás a ve zcela jiné kultuře, než dnes žijeme my. Přesto si polož otázku, se kterými myšlenkami se můžeš ztotožnit a jak vyjadřují tvou situaci?

Všichni potřebujeme duchovní oživení. Je také snadné upadnout do sebeuspokojení, nebo dokonce zapomenout na to, co pro nás Bůh udělal a stále dělá. Všichni věřící – ať už prožívají jakékoli trápení –, se potřebují modlit: „Rozjasni svou tvář a budeme zachráněni“ (Ž 80,20; ČSP)? Když přijímáme to, co pro nás Ježíš udělal, když víme, že nám byly odpuštěny hříchy a že jsme přikryti jeho dokonalou spravedlností, která nám byla připsána vírou, pak můžeme mít jistotu, že jsme v něm spaseni.

Aplikace

Jak rozumíš tomu, že Bůh nad tebou „rozjasní svou tvář“? Co to znamená v kontextu poznání, že jedině jeho spravedlnost tě může zachránit?

KONEČNĚ TVÁŘÍ V TVÁŘ

¹⁶Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; ¹⁷potom my živi, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchváčeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. (1Te 4,16.17)

⁹Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, ¹⁰aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – ¹¹a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán. (Fp 2,9–11)

Osobní studium

Byli jsme stvořeni pro blízký a osobní vztah s Bohem (Gn 2,7). Bůh udělal všechno pro to, aby obnovil vztah, který lidé narušili svým hříchem. Nejenže učinil vše, co bylo třeba, ale dal i to nejcenější (J 3,16). Bůh při stvoření vložil věčnost do našich srdcí. Jako lidské bytosti však nedokážeme plně pochopit všechno, co Bůh učinil od začátku až do konce (Kaz 3,11). Jsme součástí velkého sporu, který zuří kolem nás – a dokonce i v nás. Málokdy se však zastavíme a přemýšlíme nad obrovskou cenou toho, co nám Bůh daroval, aby mohl obnovit náš vztah s ním. Příliš často se necháme pohltit svými pozemskými zápasy a zkouškami a zapomínáme, že „máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit“ (Fp 3,20.21).

Jak se svět blíží ke svému konci, uvědomujeme si, že se jednoho dne na východní obloze objeví bílý oblak. Jak se bude přibližovat, uvidíme, že na něm „sedí někdo jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata

a v ruce ostrý srp“ (Zj 14,14). Ježíše budou doprovázet tisíce a tisíce andělů (Mt 25,31) a uvidí ho každé oko (Zj 1,7). Když sestoupí, uslyšíme jeho volání, zazní Boží polnice, hroby těch, kteří zesnuli v Kristu, se otevřou – a oni vstanou jako první (1Te 4,16). Uslyší hlas toho, který je volá (J 5,28).

Co se stane potom? Přečti si 1Te 4,17. To, o čem Pavel píše ve Fp 2,10.11, se nakonec bude ozývat celým vesmírem.

Je to úžasná a velkolepá myšlenka! Jednoho dne uvidíme Ježíše – opravdu, skutečně ho uvidíme. Uslyšíme jeho hlas a poznáme, že on je Pán. Ten, o kom jsme četli, ke kterému jsme se modlili a o němž jsme mluvili s ostatními. Ten, po kterém naše srdce toužila. Skutečně ho uvidíme tváří v tvář, na vlastní oči. Můžeme mít jistotu, že Bůh je věrný a jeho sliby jsou pravdivé (Zj 22,6).

V té chvíli, kdy zazní polnice a každé lidské oko uvidí Ježíše, budeme vědět, že dlouhé čekání stálo za to. Každá vytrvalá modlitba, každý okamžik, kdy jsme dali přednost času s ním, kdy jsme o něm nebo v jeho jménu směle mluvili, i každá zkouška – to všechno vyvrcholí pohledem na jeho tvář (Zj 22,4).

Aplikace

Jak může jistota, že se jednou setkáš s Ježíšem tváří v tvář, ovlivnit tvá dnešní rozhodnutí a priority?

NEVĚSTA

⁹A přistoupil jeden ze sedmi andělů, kteří měli těch sedm nádob a v nich připraveno sedm posledních pohrom, a řekl mi: „Pojď, ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu.“ ¹⁰Ve vytržení ducha mě vyvedl na velkou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, ¹¹zářící Boží slávou; jeho jas jako nejdražší drahokam a jako průzračný křišťál. (Zj 21,9–11)

Osobní studium

Když byl učedník Jan ve vyhnanství na ostrově Patmos, dostal zjevení o tom, jak to bude vypadat, když se s Bohem sjednotíme na celou věčnost.

Proč Písmo používá právě obraz ženicha a nevěsty k vyjádření vztahu Krista a jeho lidu (Zj 21,9–11)?

Nevěsta je krásná a ve svatební den ji chce každý vidět. Svatba je zlomovým bodem nového společného života nevěsty a ženicha. Totéž platí i pro náš vztah s Bohem po jeho návratu.

Ježíš pro nás připravuje nádherné místo (J 14,1–3). Lidská slova nedokážou popsat jeho nádheru: „Slovy nelze popsat odměnu, která čeká spravedlivé. Pochopí ji jen lidé, kteří ji zakusí. Rozum smrtelného člověka nemůže pochopit slávu Božího ráje.“ (GC 675; VDV 434)

Přestože neumíme úplně pochopit, jaké bude nové nebe a nová země, Bůh ukazuje Janovi toto vidění, abychom se mohli těšit na „svatební hostinu“, která se brzy uskuteční.

Apoštol Pavel vyzývá: „Hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem“ (Ko 3,2).

Bůh se na tuto událost pečlivě připravuje a touží, aby nás „svatba“ nezaskočila (viz Mt 22,1–14 a 25,1–13).

Celý vesmír bude svědkem této úžasné události a my na zemi patříme k ústředním postavám tohoto příběhu. V ten velký den se připojíme k „nevěstě“ – tedy vstoupíme do nádherného města, do kterého nás Ježíš vezme při svém druhém příchodu. Je zajímavé, že nejen nový Jeruzalém, ale i samotný Boží lid je v Písmu obrazně nazýván nevěstou (viz Zj 19,7), možná proto, že svatí jsou v novém Jeruzalémě, sestupujícím z nebe od Boha, připraveni jako „nevěsta ozdobená pro svého ženicha“ (Zj 21,2).

Tento krásný popis ukazuje, že mezi Božím lidem a městem existuje úzké spojení. Jako „nevěsta“ jsou totiž označeni město i Boží lid. „Svaté město, nový Jeruzalém, který reprezentuje království a je jeho hlavním městem, je nazýván ‚nevěstou, choť Beránkovou.‘“ (GC 426; VDV 280)

Aplikace

Přečti si Zj 21,9–27. Proč je pro nás nyní tak těžké představit si popsané skutečnosti? Je vůbec v našich schopnostech pochopit, co všechno nám Bůh zaslíbuje?

NÁSLEDUJ BERÁNKA

Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin. (Iz 25,8)

¹⁶Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží, ¹⁷neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí. (Zj 7,16.17)

A setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo. (Zj 21,4)

Osobní studium

Už se tě někdy někdo zeptal, na co se ve věčnosti nejvíc těšíš? Zeptáme-li se dítěte, možná řekne: „na svezení se na tygrovi“, „na klouzání po žirafím krku“ nebo „létání na různé planety“. Pokud bychom se zeptali teenagera, mohl by odpovědět: „Už nebudu muset dělat žádné úkoly do školy“ nebo „Budu prozkoumávat nebe s kamarády a nic se mi nestane“. A pokud bychom se zeptali skupiny dospělých, možná řeknou: „Budeme na místě, kde už nebude bolest, utrpení a smrt“ nebo „Setkám se zase se všemi milými“. Všechny tyto odpovědi jsou dobré a pravdivé a v novém nebi a na nové zemi se můžeme těšit na mnoho různých skutečností a událostí. Věčnost hoří v našich srdcích a kdesi uvnitř cítíme, že musí existovat něco víc než to, co zažíváme tady a teď.

Na jaká další požehnání se můžeme těšit ve věčnosti? (Viz znovu úvodní verše Iz 25,8; Zj 7,16.17 a Zj 21,4.)

Největším požehnáním nebe bude, že se konečně setkáme s Ježíšem. Osobně mu budeme moci poděkovat za to, co pro nás udělal na této hříchem poznamenané zemi. Budeme mu chtít projevovat svou úctu

a hluboký obdiv za to, že nás svým vlastním utrpením na kříži zachránil před věčnou smrtí. „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení“ (Zj 5,12).

Jan Křtitel představil Ježíše jako „Beránka Božího“ (J 1,35–37) a učedníci ho následovali. Text Zj 14,4 říká, že my budeme dělat totéž: „Ti následují Beránka, kamkoli jde“ (Zj 14,4). Abychom ho však chtěli následovat v nebi, musíme ho nejprve následovat tady na zemi.

Ježíš, Beránek, je zároveň naším Pastýřem. Vede naše cesty tak, jak to nikdo jiný nedokáže. Když zápasíme s problémy a obtížemi, můžeme díky této naději prožívat klid a jistotu. Ježíš nás nikdy nepřestane vést – ani v nebi. Text Zj 7,17 říká: „Neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí.“ Jako jeho lid budeme následovat Ježíše v nebi a navždy budeme chtít být v jeho přítomnosti. Jednou z určujících charakteristik Božího lidu je, že „budou hledět na jeho tvář a na čele ponosou jeho jméno [Boha a Beránka]“ (Zj 22,4). O Bohu budeme tedy přemýšlet po celou věčnost.

Aplikace

Jaký krok můžeš udělat právě dnes, aby ses naučil věrněji následovat Beránka už zde na zemi – a byl tak lépe připraven následovat ho i ve věčnosti?

„POJĎTE!“

²⁸Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.

²⁹Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. ³⁰Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží. (Mt 11,28–30)

¹Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojdte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! ²Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem! ³Nakloňte ucho a pojdte ke mně, slyšte a budete živi! Uzavřu s vámi smlouvu věčnou, obnovím milosrdenství věrně Davidovi prokázaná. (Iz 55,1–3)

Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřítáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. (J 6,44)

Osobní studium

Dnes nám opět zaznívá pozvání: „Pojďte!“

Co říkají úvodní texty (Mt 11,28–30; Iz 55,1–3; J 6,44) o Ježíšově pozvání?

Duch svatý nás dnes chce přitáhnout k Ježíši. Ježíš nás zve, abychom k němu přišli a abychom v něm zůstávali dnes, zítra a každý den, dokud znovu nepřijde. Když přijmeme jeho pozvání a přijdeme k němu, když svou mysl otevřeme Bohu a odevzdáme mu své srdce, pocítíme pokoj. Budeme mít totiž jistotu, že on nás ten poslední den přitáhne k sobě, bez ohledu na to, jak nehodní se můžeme cítit. Ježíš řekl: „A kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven“ (J 6,37).

Měli bychom vnímat naléhavost spolupráce se Duchem svatým a zvat i ostatní, aby vstoupili do spásného vztahu s Ježíšem. „A Duch i nevěsta praví: ‚Přijď!‘ A kdokoli to slyší, ať řekne: ‚Přijď!‘ Kdo žízni, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života“ (Zj 22,17).

Pozvání je zdarma, dostáváme ho jako dar milosti. Když Ježíše přijmeme do svého života a budeme ho milovat celým svým srdcem, myslí, duší a silou (Dt 6,5), náš život se navždy změní – zde i v budoucnosti.

Ježíš nás zve, abychom přišli k němu. Poslední slova Písma však toto zaslíbení upřesňují: „Ano, přijdu brzo.“ Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20).

Kdy bude ono „brzy“? Když to budeme vnímat z našeho osobního pohledu, stane se to hned, jakmile zavřeme oči ve smrti. Následující událost, kterou si uvědomíme, bude vzkříšení při Kristově návratu. Jak rychle plynou naše životy, tak rychle se pro nás vrátí i Ježíš. Možná naše první myšlenka při zmrtvýchvstání bude: „Tedy, Pane, tvůj příchod byl opravdu brzy!“

„Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance“ (1K 13,12), ale pak ho uvidíme tváří v tvář. Nenechme se odradit čekáním. Mějme touhu po setkání s naším Bohem stále živou, důvěřujme Boží lásce a dobrotě.

Pane Ježíši, prosím, přijď!

Aplikace

Modlí se právě teď, aby tvá víra vytrvala a aby ti umožnila úplně se odevzdat tomu, který za tebe zemřel a který se pro tebe brzy vrátí.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Nepřijmeme-li Kristovo poselství tím, že se budeme sytit Božím slovem, nebudeme mít nárok na vstup do Božího města. Kdybychom byli živi pozemským jídlem a hýčkali si lásku k světským věcem, nebyli bychom způsobilí pro nebeská nádvoří; nedokázali bychom ocenit čistý, nebeský vánek, který vane v nebi. Hlasy andělů a hudba jejich harf by nás neuspokojily. Nebeská věda by byla pro naši mysl záhadou. Potřebujeme hladovět a žíznit po Kristově spravedlnosti; potřebujeme být formováni a utvářeni proměňujícím vlivem jeho milosti, abychom mohli být způsobilí pro společnost nebeských andělů. [...]

Pak národy nebudou uznávat jiný zákon než zákon nebeský. Všichni budou šťastnou, sjednocenou rodinou, oblečení v oděv chvály a díkůvzdání. [...] Nad touto scénou budou společně zpívat ranní hvězdy a synové Boží budou jásat radostí, zatímco Bůh a Kristus spolu prohlásí: 'Už nebude hřích ani smrt.'

Chceme si zvyknout mluvit o nebi, o krásném nebi. Mluvit o životě, který bude trvat tak dlouho, jak dlouho bude žít Bůh. Pak zapomeneme na své malé zkoušky a potíže. Nechme svou mysl přitahovat k Bohu.“ (FLB 363–365)

Otázky k rozhovoru

1. *Kterou myšlenku našeho společného studia v tomto čtvrtletí si chcete nejvíce zapamatovat, abyste si udrželi silný vztah s Bohem, dokud nevidíte Ježíše tvář v tvář?*
2. *Kdo ve vašem životě potřebuje slyšet o naději na nebe? Rozhodněte se, že se s těmito lidmi o tuto naději podělíte co nejdříve. A pamatujte si: Nemůžeme se s lidmi podělit o naději, kterou sami nemáme a neprožíváme.*

Shrnutí

Máme-li oči upřené na cíl, můžeme mít jistotu, že „ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“ (Fp 1,6). Bůh inicioval vztah, který má s námi, a on ho také dokončí. Kéž rosteme v lásce a ve víře, zatímco čekáme na ten den, a zároveň se vždy opíráme pouze o Kristovu spravedlnost, která je nám dána skrze víru.